

Kokain, Morfin, Alkohol o. s. v., bevirker, at vedkommende er uskikket til at være Embedslæge. Og jeg gad se, om virkelig den højtærede Justitsminister tør fastholde sit Standpunkt overfor den højeste Sagkundskab, ikke alene den reelle, men den officielle højeste Sagkundskab. For den højtærede Justitsminister maa indrømme, at de to Mænd, som sidde i Sundhedsstyrelsen som hans Raadgivere paa det Omraade, hver især i Kraft af deres Kundskaber og Stilling repræsenterer den højeste Sagkundskab, og naar de Mænd udtale, at selve det Faktum, at en Mand har brugt saa og saa mange Doser Morfin, gør ham uskikket til at være Embedsmand, saa ser jeg ikke, hvorledes den højtærede Justitsminister vil komme bort fra det. For den højtærede Justitsminister kan da ikke gaa imod sine sagkyndige Raadgivere paa dette Omraade.

Saa siger den højtærede Justitsminister, at naar han faar en rigtig Indstilling fra Sundhedsstyrelsen, skal han nok tage Sagen op. Jeg tror ikke, at Sundhedsstyrelsen kan give en bedre Indstilling end den, den har givet den 9. Januar. Naar den højtærede Justitsminister venter at faa en ny Indstilling, er det jo nok muligt, at han faar det, men den nye Indstilling bliver sikkert i Overensstemmelse med den, han tidligere har faaet. Naar den højtærede Justitsminister siger, at han har ventet paa den i halvanden Maaned, maa jeg gøre opmærksom paa, at de sidste Aktstykker i denne Sag først ere komne for ganske nylig, og Sundhedsstyrelsen maa jo da have alle Aktstykkerne fra Justitsministeren, inden den kan udtale sig.

Saa siger den højtærede Justitsminister stadig, at hvis han havde anstillet en Politiundersøgelse i denne Sag, saa skulde man have set et Vrøvl, om jeg saa maa sige, der var blevet fra Lægernes Side. Jeg tror det ikke. Hvis jeg var en af de anklagede Læger, vilde jeg kræve en Politiundersøgelse. Hvis jeg var saa sikker paa, at jeg havde Ret og intet havde gjort, og mit Liv kunde lægges frem, vilde jeg kræve en Politiundersøgelse for min egen Skyld. Den højtærede Justitsminister siger: Ja, men jeg kan dog ikke stævne disse Læger op i Retten. Saa spurgte jeg den højtærede Justitsminister — det svarede den højtærede Justitsminister ikke paa —: Hvorledes kunde man da, fordi der kom en Klage fra Reventlow, stævne de Læger i Saksjøbing op i Retten, hvis Natklokke ikke havde lydt den berømmelige Nat?

Disse Læger havde dog ikke gjort noget kriminelt, da de, saa vidt jeg husker, bleve stævnedes op i Politiretten i Saksjøbing og bleve afhørte. Naar man kan blive afhørt, fordi Reventlow klager over, at ens Natklokke ikke ringer om Natten, hvorfor kan man saa ikke i dette Tilfælde blive stævnet op i Retten? (Afbrydelse) Ja, det var muligt, at man kunde faa Reventlow til at klage over disse Læger, maaske det kunde hjælpe. Saa siger den højtærede Justitsminister, at der var et Middel, vi kunde benytte, at disse Læger havde tilbudt Sundhedsstyrelsen at indlægge sig til Observation. Nej, det have de aldrig tilbudt Sundhedsstyrelsen, de have tilbudt det til nogle andre Mennesker, men hvis de tilbød det til Sundhedsstyrelsen, tror jeg, denne vilde tage imod det med Glæde. Men det have de aldrig gjort.

Saa siger den højtærede Justitsminister: Ja, men her er jo nogle Erklæringer, som afkræfte Anklagerne for Morfinisme o. s. v.; for Dr. A's Vedkommende er der for Eksempel en Erklæring fra Dr. Z. Hvis den højtærede Justitsminister sammenligner den Erklæring fra Dr. Z med den Erklæring, som Karantænelægen, som er Dr. A's foresatte, har afgivet, synes jeg, at den højtærede Justitsminister maa indrømme, at der er en saa stor Uoverensstemmelse mellem de to Erklæringer, at de neppe kunne rime sammen. Og her tillader jeg mig da at henholde mig til den Erklæring, som Karantænelægen som den bistaende Læges foresatte afgiver, den har da nok saa megen Betydning i dette Tilfælde som den, en privat Læge afgiver. Jeg synes, at naar Karantænelægen har afgivet den Erklæring, som han har, angaaende Dr. A, er der egentlig ikke noget mere at sige til den Ting.

Saa kom den højtærede Justitsminister ind paa at tale om, at han selvfølgelig havde Indstillingsretten til Embedet som Sundhedsstyrelsens Formand. Jeg skal derom sige, at det er maaske tvivlsomt, men jeg vil endda gaa ud fra, at den højtærede Justitsminister har denne Ret. Men jeg kan absolut ikke erkende, at den højtærede Justitsminister i noget som helst Forhold har Lov til at spørge nogen anden Lægeautoritet end Sundhedsstyrelsen. Det strider absolut imod Loven om Sundhedsstyrelsen, thi der staar, at Sundhedsstyrelsen er øverste Raadgiver, og efter hele den Diskussion, der fandt Sted om dette Forhold i Medicinalkommissionen og i Landstinget o. s. v., har Justitsministeren i læge-